Sygn. akt XI C 1914/13

WYROK ZAOCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marek Wójcik

Protokolant:Agnieszka Nowakowska

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...).à r.l. z siedzibą w Luksemburgu

przeciwko M. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt XI C 1914/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...). à r.l. z siedzibą w Luksemburgu w pozwie z dnia 17 września 2013 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny domagała się zasądzenia od pozwanego M. M. na jej rzecz ***kwoty 300*** zł tytułem noty obciążeniowej nr (...) ***wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 września 2013r. do dnia zapłaty oraz kwoty 38,04 zł*** tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej w wysokości 300 zł wyliczonych za okres od 25 września 2012r. do 16 września 2013r., ***wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 września 2013r. do dnia zapłaty*** oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i kosztów opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 0,54 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że zawarła umowę cesji wierzytelności z (...) (...) S.A., na postawie której przejęła między innymi wierzytelność wynikająca z umowy o świadczenie usług abonamentowych zawartej z pozwanym M. M.. Strona powodowa podała, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania polegającego na zwrocie sprzętu stanowiącego własność cedenta - (...) (...) S.A., co spowodowała, iż cedent obciążył pozwanego notą obciążeniową. Nadto strona powodowa wskazała, iż pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 10 września 2012 r. wystawionej na kwotę 300 zł płatnej do dnia 25 września 2012 r.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2153992/13, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej zgodnie z treścią przepisu art. 505^{33} § 1 k.p.c.

Po przekazaniu sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej, w uzupełnieniu braków formalnych pozwu strona powodowa złożyła pozew na urzędowym formularzu oznaczonym symbolem ,,P. W pozwie wniesionym na urzędowym formularzu strona powodowa rozszerzyła żądanie w zakresie ustawowych odsetek liczonych od kwoty 300 zł wnosząc o ich zasądzenie od tej kwoty od dnia 26 września 2012r. do dnia zapłaty. Sąd jednak uznał za niedopuszczalne rozszerzenie powództwa dokonane pozwem wniesionym na urzędowym formularzu oznaczonym symbolem ,,P w zakresie ustawowych odsetek liczonych od kwoty 300 zł od dnia 26 września 2012r. do dnia 16 września 2013r., albowiem w postępowaniu uproszczonym zmiana powództwa jest niedopuszczalna (art. 505^4 § 1 k.p.c.).

Pozwany M. M. mimo prawidłowego wezwania nie stawił się na pierwszą rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (nie złożył odpowiedzi na pozew).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2012 r.(...) (...) S.A. w W. wystawił notę księgową nr (...) wobec pozwanego M. M. na kwotę 300 zł tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt: karta cyfrowa i terminal cyfrowy SD.

(dowód: - kopia noty obciążeniowej nr (...), k.21)

W dniu 28 września 2012 r. (...) (...) S.A. w W. (cedent) zawarła ze strona powodową (...).à r.l. z siedzibą w Luksemburgu (cesjonariusz) umowę szczegółową. Zgodnie z art.1 ust.1 powyższej umowy strony ustaliły, że na podstawie Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r. i prowadzonych negocjacji, postanowieniami niniejszej umowy objęte zostały wierzytelności wskazane w Liście Wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do umowy, które są bezoporne i wymagalne (art.1 ust.2). Spółka (...) + (...) S.A. w W. zobowiązała się do dostarczenia stronie powodowej not obciążeniowych we wskazanym w umowie terminie (art.2 ust.3), natomiast strona powodowa do zawiadamiania dłużników o nabyciu wierzytelności względem nich od Spółki (...) + (...) S.A. (art.5 ust.2). Ponadto w art. 6 przedmiotowej umowy ustalono, że w zakresie nią nieuregulowanym zastosowanie znajdują postanowienia Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r.

(***dowód: -*** umowa szczegółowa z dnia 28.09.2012 r., k. 14 verte)

(...).à r.l. z siedzibą w Luksemburgu sporządziło zawiadomienie o cesji wierzytelności skierowane do M. M., w którym poinformowano go o przelaniu wierzytelności przysługujących wobec niego z tytułu nieuregulowanych należności w wysokości 300 zł wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami na rzecz strony powodowej (...).à r.l. z siedzibą w Luksemburgu.

(***dowód: -*** zawiadomienie, k. 19 verte)

Sporządzony został częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r. pomiędzy(...) (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...). à r.l. z siedzibą w Luksemburgu, gdzie wskazano m. in. numer konta, imię i nazwisko pozwanego, jego adres zamieszkania, wysokość zadłużenia, numer oraz datę noty obciążeniowej, a także datę płatności.

(***dowód: -*** częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r., k. 20)

Strona powodowa (...).à r.l. z siedzibą w Luksemburgu jest zagraniczną osobą prawną wpisaną od dnia 22 lutego 2007r. do Rejestru Handlowego i Spółek w Luksemburgu pod numerem (...), która działa w formie prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

(***dowód: -*** wyciąg z rejestru strony powodowej wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka francuskiego na język polski, k. 15-18 verte)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się zapłaty od pozwanego należności wynikającej
z umowy o świadczenie usług abonamentowych, powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stroną powodową na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 28 września 2012r. Na dowód nabycia wierzytelności przedłożyła umowę szczegółową z dnia 28 września 2012r., częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r. oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 28 września 2012r., a także notę księgową nr (...) z dnia 10 września 2012 r. wystawioną na kwotę 300 zł, w której nie oznaczono terminu płatności.

W niniejszej sprawie pozwany nie stawił się na pierwszą rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie; nie złożył odpowiedzi na pozew.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W kontekście treści powołanego przepisu wskazać należy, że po dokonaniu analizy twierdzeń strony powodowej zawartych w pozwie i zestawieniu ich z dowodami przedłożonymi przez stronę powodową Sąd uznał, że zaistniały wątpliwości w zakresie legitymacji procesowej czynnej.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie, czyli szczególne uprawnienie do prowadzenia tego procesu. Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2005r., I ACa 1202/04, Lex nr 175186). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważenie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Zważyć należy, że Sąd bierze powyższą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tę okoliczność.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Określenie stosunku prawnego, z którego ona wynika oznacza zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Choć kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej, to w literaturze wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Ten rodzaj cesji nie wzbudza kontrowersji, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową. W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego sprawy umowę szczegółową z dnia 28 września 2012r. zawartą pomiędzy (...) (...) S.A. z siedzibą w W., a stroną powodową (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu, częściowy wykaz wierzytelności do Umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2012r. oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 28 września 2012r.,

a także notę księgową nr (...) z dnia 10 września 2012 r. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można jednak stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą (...) (...) S.A. z siedzibą w W. względem pozwanego. W ocenie Sądu nie potwierdzają one faktu, by stronie powodowej przysługiwała wierzytelność względem pozwanego. Szczególnie z dołączonej umowy szczegółowej z dnia 28 września 2012r. nie wynika, że jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca stronie powodowej względem pozwanego, a przede wszystkim, że strony w ogóle dokonały przelewu wierzytelności. W art. 1 ust. 1 umowy szczegółowej odwołano się do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r. Jednakże strona powodowa nie przedłożyła powyższego dokumentu na poczet materiału dowodowego sprawy, choć powinna to była uczynić. Sąd nie mając do dyspozycji tej umowy ramowej i nie znając treści jej postanowień, w szczególności w zakresie jej przedmiotu, nie może opierać ustaleń faktycznych wyłącznie na przedłożonej umowie szczegółowej, będącej w oczywistym związku z umową podstawową. Strona powodowa nie wykazała zatem, że ta konkretna wierzytelność przysługująca wobec pozwanego przeszła na stronę powodową. Dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanego, jej rodzaju i wysokości nie stanowi również przedłożony przez stronę powodową częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 28 września 2009r., gdyż nie jest on tożsamy z listą wierzytelności. Zważyć należy, że strona powodowa nie przedłożyła Listy Wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do umowy szczegółowej z dnia 28 września 2012r. (ani też wyciągu z tej listy), w której ujęte zostały zgodnie z art.1 ust. 1 umowy z dnia 28 września 2012r. wierzytelności będące przedmiotem umowy. Dokument ten miał kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu. Brak dookreślenia w ten sposób przedmiotu zawartej umowy uniemożliwił Sądowi weryfikację, czy na stronę powodową skutecznie została przeniesiona wierzytelność wobec pozwanego M. M.. Tym samym strona powodowa nie wykazała, jakie konkretnie wierzytelności i wobec jakich podmiotów zostały na nią przeniesione w drodze umowy przelewu wierzytelność. W ocenie Sądu dowodem potwierdzającym nabycie wierzytelności nie może być zawiadomienie dłużnika o cesji wierzytelności, gdyż nie wynika z niego jakiej wierzytelności ono dotyczy. Nie określono ponadto umowy, z której wierzytelność miałaby wynikać, tytułu należności, ani pierwotnego wierzyciela, a jedynie kwotę, na jaką opiewało świadczenie. Co więcej, z akt sprawy nie wynika, czy osoba, która podpisała się na zawiadomieniu o cesji wierzytelności była uprawniona do złożenia przedmiotowego oświadczenia. Przedłożone przez stronę powodową dowody nie są w ocenie Sądu wystarczające dla stwierdzenia skuteczności dokonanej na rzecz strony powodowej cesji wierzytelności wobec pozwanego.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawe. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art.227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001r. sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Chodzi tu o fakty, która mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności, sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996r. sygn. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Zatem w niniejszej sprawie ciężar wykazania okoliczności przejścia wierzytelności wobec pozwanego na rzecz (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu spoczywał na stronie powodowej, która jednak w toku postępowania nie uczyniła zadość temu obowiązkowi. Konsekwencją zasady kontradyktoryjności w procesie cywilnym jest również to, że strony jako wyłączni dysponenci toczącego się postępowania ponoszą odpowiedzialność za wynik.

Reasumując, strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwanego należności dochodzonej pozwem tj. dokumentów świadczących o zawarciu przez pozwanego z (...) (...) S.A. umowy o świadczenie usług abonamentowych oraz niewywiązania się z jej zapisów przez pozwanego, jak również umowy cesji świadczącej o nabyciu przez stronę powodową wierzytelności względem pozwanego. Z pewnością sama nota księgowa wystawiona przez (...) (...) S.A. w dniu 10 września 2012 r. oraz wskazanie kwoty rzekomego zadłużenia w częściowym wykazie wierzytelności nie stanowi wystarczającego dowodu na istnienie wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem. W ocenie Sądu strona powodowa nie dowiodła, że przejście na nią wierzytelności względem pozwanego na podstawie umowy z dnia 28 września 2012r. było skuteczne i tym samym nie wykazała istnienia po swojej stronie uprawnienia do występowania w niniejszej sprawie z roszczeniem o zapłatę kwoty 338,04 zł przeciwko pozwanemu M. M.. Brak legitymacji czynnej strony powodowej skutkował oddaleniem powództwa, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd nie orzekał w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwany nie poniósł żadnych kosztów procesu.

Z/

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej;

2. kal. 14 dni.